

Een droomreis naar Zuid-Afrika verandert in een nachtmerrie.

FENNA STORM

Take-off

AMBER

‘Dank je wel.’ Amber glimlacht haar perfecte gebit bloot naar de man die haar loodzware trolley in het bagagecompartiment tilt. Ze duwt met een elegant gebaar haar blonde haren naar achteren en schuifelt zijwaarts naar de stoel aan de raamzijde. Met een zucht ploft ze neer en ze ritst haar handtas open, waarin alle benodigdheden voor de lange reis naar Johannesburg zitten. Ze grabbelt naar haar spiegeltje en bekijkt de make-up die ze vanmorgen in alle vroegte heeft aangebracht. Het zit er nog prima op, constateert ze. Dan pakt ze haar telefoon en brengt de camera schuin boven haar hoofd, zodat ze geen onderkin heeft. Vanuit een aantal hoeken maakt ze een foto.

‘*Me-time*’ schrijft ze op Instagram bij het best gelukke exemplaar, die ene waarop haar neus minder aanwezig lijkt. Tevreden zet ze haar mobiel in de vliegtuigmodus, stopt hem in het zakje aan de stoel voor haar, en pakt het boek *De lange weg naar de vrijheid* van Nelson Mandela, dat ze op haar schoot openslaat. De biografie van de eerste zwarte president in Zuid-Afrika heeft haar sinds de eerste pagina in zijn greep en hopelijk lukt het haar om het boek tijdens de vlucht uit te lezen, zodat ze bij aankomst meer weet over de geschiedenis van haar vakantiebestemming.

Na een paar bladzijden kijkt ze naar buiten, waar het Nederlandse voorjaar aan haar raam voorbijraast. Regendruppels kruipen diagonaal over het glas en Amber begint spontaan te huiveren.

Ze trekt het suède colbert, dat losjes om haar schouders hangt, strakker om zich heen. Gelukkig geeft de weersvoorspelling voor Johannesburg aan dat het zonnig is de komende twee weken. Het mag dan wel najaar zijn op het zuidelijk halfrond, met een zonnetje erbij zal het goed toeven zijn tijdens de activiteiten die ze op het programma heeft staan. Amber stopt het boek in het vakje voor haar en pakt haar telefoon er weer bij. Haar lichtroze nagel tikt op het beeldscherm als ze haar reisschema opzoekt. Een groene weergave van Zuid-Afrika verschijnt, met in het rood haar route. Ze kijkt vooral uit naar haar eerste bestemming, het Krugerpark, waar ze de big five hoopt te zien, en naar een van de laatste excursies van haar vakantie: het beklimmen van de Tafelberg in Kaapstad. Beide plekken heeft ze ooit als kind in een reisprogramma op televisie gezien en sindsdien heeft het land haar niet meer losgelaten. Wat haar tegenhield om eerder te gaan is de ellenlange vlucht. Ze heeft het niet zo op vliegen. De korte vluchten naar Mallorca en Ibiza waar ze met haar ex Ruud was geweest waren te overzien, maar deze reis duurt bijna elf uur. Hoe gaat ze dat volhouden, al helemaal als het niet eens een nachtvlucht is? Ze had nog overwogen om een slaappil te nemen, maar ze is niet zo dol op medicatie. In het hoogstnodige geval wil ze nog weleens een paracetamol slikken, maar daar blijft het bij. Ze houdt graag de controle.

Vanuit het gangpad maakt een man oogcontact met haar. Hij stopt zijn laptoptas weg en knikt haar toe als hij naast haar plaatsneemt. Amber begroet hem en geeft hem de rechterhelft van zijn gordel, waar ze op blijkt te zitten. Een vrije stoel naast haar had ze prettig gevonden, maar aan de hoeveelheid mensen in het gangpad te zien zal de vlucht vol zijn. Ook niet zo gek met die stuntprijzen van de vliegmaatschappij. Dutch Horizon zal in de beginfase van haar bestaan ongetwijfeld een grote klantenkring aan zich wil-

len binden door aantrekkelijke prijzen te bieden. Helemaal prima, want daardoor zit zij nu voor een prikkie in een spiksplinternieuw vliegtuig. Amber kijkt naar buiten, en ziet door een waas van druppels twee mannen die koffers op een band leggen. Ze buigt verder naar het raam en tuurt naar de kar achter hen in de hoop een glimp van haar goudkleurige koffer op te vangen, maar hij zit er niet bij. Hopelijk is hij al aan boord. Ze moet er niet aan denken om anderhalve week zonder haar koffer te reizen. Alle setjes zijn zorgvuldig uitgekozen en hebben een heuse ballotage ondergaan. Ruud, sinds een maand haar ex, vond het vreselijk als ze zo aan het treuzelen was, maar wat hij niet begreep is dat voor haar een koffer inpakken een groot deel van de voorpret is. Waarom moest hij daar zo nodig kritiek op hebben? Zoals hij werkelijk op alles wat zij deed kritiek had. Blij dat ze daarvanaf is. Achteraf gezien had ze hun relatie veel eerder moeten verbreken, maar ze had er de moed niet voor. Mede omdat ze collega's zijn. Toch heeft ze uiteindelijk eieren voor haar geld gekozen en besloten haar leven om te gooien, zelf meer de regie te pakken. En zie waar dit haar heeft gebracht: in een megagroot vliegtuig richting Zuid-Afrika. Een trots gevoel overvalt haar en glimlachend kijkt ze naar buiten, waar de mannen klaar zijn met de bagage. Ze springen in een voertuig en rijden weg. Door de speakers hoort ze de gezagvoerder een welkomstpraatje geven en snel daarna voelt ze dat het vliegtuig in beweging komt. De pier wordt langzaam kleiner, terwijl het vliegtuig achteruitgeduwd wordt en vervolgens een draai maakt. In het gangpad verschijnt een stewardess. Amber volgt de handelingen die horen bij de veiligheidsdemonstratie en probeert te onthouden wat ze in welke noodsituatie moet doen. Ze weet dat vliegen een van de veiligste manieren van transport is, maar toch is ze graag voorbereid. Als het met een vliegtuig misgaat, dan is de kans op overleving nu eenmaal klein. Ze slikt moeizaam en probeert

zich weer te concentreren op de stewardess, die een geel vest over haar hoofd trekt en demonstreert hoe je lucht in het vest kunt blazen als je in het water dobbert. Als laatste toont ze de veiligheidskaart die Amber uit het zakje voor haar ziet steken. Zou het wat voor haar zijn, vraagt ze zich af. Een carrière als stewardess? Het reizen spreekt haar aan en de onafhankelijkheid van de baan ook, dus misschien is het toch het overwegen waard. Amber beeldt zich in hoe het oranje uniform haar zou staan. Het is niet haar lievelingskleur, verre van zelfs, maar het donkerblauwe sjaaltje dat de meiden dragen maakt een hoop goed. Niet hoeven nadenken over wat je op het werk draagt, zou weleens een gezonde ontwikkeling voor haar kunnen zijn. Op kantoor voelt het soms alsof ze verwickeld is in een wedstrijd wie-draagt-de-duurste-kleding en hoewel ze ijdel is, dat zal ze nooit ontkennen, begint het kantoorleven haar steeds vaker tegen te staan. Er is meer in het leven dan veertig uur per week achter een bureau zitten en juist daarover wil ze deze vakantie nadenken. Want ziet ze zichzelf de komende jaren nog steeds als secretaresse werken? Als ze eerlijk tegen zichzelf is, zit ze niet op haar plek. Niet alleen omdat ze Ruud elke dag op kantoor tegenkomt, maar vooral omdat de dagen zich aan-eenrijgen en overwerken de boventoon voert, waardoor ze zelden tijd heeft voor andere dingen. Oké, ze sport elke woensdagavond, maar de afgelopen maanden bracht ze het weekend voornamelijk netflixend op de bank door om bij te komen van een slopende werkweek. Nu ze nog geen dertig is, kan ze nog makkelijk aan een nieuwe uitdaging beginnen.

Naast haar begint de motor te ronken en snel controleert Amber nog een keer haar gordel. Het vliegtuig komt in beweging, eerst langzaam, maar al snel voelt ze dat ze in de rugleuning van haar stoel gedrukt wordt. Amber knijpt haar handen samen en kijkt naar de toren van Schiphol in de verte, die ze voorbijrazen. Net

als ze denkt dat het vliegtuig niet op tijd van de grond komt en ze zullen verongelukken nog voordat ze zijn opgestegen, voelt ze dat de wielen onder haar het contact met de startbaan verliezen en ze beginnen te zweven. Amber opent haar ogen en kijkt naar beneden, waar al snel flarden wolken haar zicht op een steeds kleiner wordend Nederland belemmeren. Ze glimlacht breeduit en tikt het scherm voor haar neus aan om de vlucht te kunnen volgen. Zuid-Afrika, *here I come*.

MAJ

‘En daarna een zevendaagse Buenos Aires,’ zegt Maj terwijl ze de plastic bekertjes van de etensresten scheidt.

Nathan draait zich met een ruk om. Zijn handen vol lege blikjes blijven in de lucht hangen. ‘Dat meen je! Je hebt dus na je vakantie een achtdaagse Kuala Lumpur en daarna een Buenos Aires gekregen? Zonder die bestemmingen aan te vragen?’ Nathan kijkt haar op theatrale wijze met open mond aan.

‘Sorry,’ zegt ze grinnikend.

‘Hoe doe je dat? Heb je een geheime lover op de planningsafdeling of zo?’

‘Ha. Was dat maar waar. Wil je deze even opbergen?’ Maj geeft de lege flessen van haar kar aan. ‘Nee, ik heb gewoon het geluk dat ik als een van de eersten in dienst trad. Omdat ik al vijf jaar voor KLM Cityhopper werkte, namen ze me meteen aan.’ Maj denkt terug aan het meer dan relaxte sollicitatiegesprek op Schiphol-Oost, waar ze binnen twee minuten al vrij zeker was dat ze aangenomen zou worden bij Dutch Horizon. Achteraf gezien was het misschien ook niet heel moeilijk geweest, omdat een nieuwe vliegmaatschappij nu eenmaal veel personeel moet aantrekken om überhaupt vluchten te kunnen uitvoeren. Zelfs met de weinige slots die ze twee jaar geleden hadden, waren er al tientallen piloten en honderden cabineleden nodig. Toen daar vorig jaar steeds meer Europese bestemmingen bij kwamen en de Boeing 787’s voor in-

tercontinentale vluchten werden aangeschaft, moest dat aantal al snel verdubbeld worden. Toch voelt Dutch Horizon voor Maj nog steeds als het kleine, nieuwe maatschappijtje. In niets te vergelijken met het grote KLM, of zelfs maar TUI.

‘Maar hé, Kaapstad is toch ook een leuke, exotische bestemming?’

‘Zeker. Hier ben ik heel blij mee, na drie weken Europa vliegen. Jij al plannen gemaakt?’

Maj duwt de kastjes dicht en leunt met haar onderrug tegen het aanrecht. ‘De Tafelberg beklimmen lijkt me leuk. En we moeten natuurlijk de Zuid-Afrikaanse wijn proeven.’ Ze knipoogt. ‘Misschien kunnen we een wijnproeverij doen, met de hele crew?’

Vanachter het gordijn komt een passagier de pantry in. Zijn ogen staan zorgelijk. ‘Kunt u misschien even komen?’ zegt hij licht hijgend. ‘Er zit een man naast mij en ik heb het idee dat hij zich niet goed voelt.’

‘Ik ga wel,’ zegt Maj tegen Nathan. Ze volgt de man door het gangpad en al voor ze bij de juiste rij zijn, ziet ze om wie het gaat: een man van middelbare leeftijd grijpt naar zijn borst en transpireert hevig. Aan zijn vertrokken gezicht te zien heeft hij behoorlijk veel pijn. Maj knielt naast hem in het gangpad en legt een hand op zijn knie. De man die haar waarschuwde stelt zich tactisch op om een aantal passagiers het zicht op de man te ontnemen.

‘Meneer, gaat het goed met u?’ zegt ze zacht.

De man opent kort zijn ogen en schudt dan zijn hoofd. Voor hij iets kan zeggen, vertrekt zijn gezicht weer. Hij heeft duidelijk pijn op de borst.

‘Heeft u medicatie gebruikt? Of alcohol?’ Maj kijkt naar het blikje cola op zijn tafeltje.

De man knikt. ‘Geen alcohol, maar ik slik antidepressiva.’

‘Oké. En die slikt u op doktersrecept?’

‘Twee jaar nu. Ik ben manisch,’ zegt hij hijgend.

‘Ik begrijp het. We gaan u helpen, maakt u zich maar geen zorgen.’

Maj kijkt achter zich, en mimet ‘dokter’ naar Nathan die alles op een afstandje in de gaten houdt. Hij knikt terug en een paar tellen later wordt er over de intercom omgeroepen of er een dokter of verpleegkundige aan boord is.

Als twee mensen zich melden, wordt de man meegenomen naar de businessclass, waar nog een vrije stoel is. Maaïke, de purser, leidt de man en de medici naar de stoel en overhandigt hun de EHBO-kit. ‘Goed gehandeld, Maj. Ik neem het hier over,’ zegt ze.

Maj neemt haar plek in de economyclass weer in. ‘Daar hebben we geluk mee. Tot nu toe is er altijd een arts aan boord geweest,’ zegt ze zacht tegen Nathan. ‘Met een noodlanding lopen we uit onze uren. Dan hadden we Kaapstad niet meer gehaald vandaag.’

Maj loopt een rondje door de cabine en geeft passagiers de gelegenheid om vragen te stellen. Na haar geruststellende woorden keert de rust terug en besluit Maj een kijkje te nemen in de cockpit. Onderweg naar voren werpt ze een korte blik op de medici en de man. Ze hebben zo te zien alles onder controle, want de man ziet er rustig uit en hij heeft weer wat kleur op zijn gezicht.

‘Hij heeft iets kalmerend gekregen. Het is waarschijnlijk een paniekaanval geweest en geen hartaanval,’ geeft Maaïke aan.

‘Gelukkig maar,’ zegt Maj en ze klopt op de cockpitdeur. Na een *klik* kan ze hem openen en stapt ze de kleine ruimte in waar op dit moment twee van de vier piloten zitten.

‘Hé Maj, je hebt een passagier geholpen begreep ik van Maaïke,’ zegt de gezagvoerder, die links zit. ‘Goed gehandeld.’

‘Dank je wel. Er werd iemand onwel. Maaïke zal zo wel verslag aan jullie doen, maar hij heeft iets kalmerend gekregen. Het blijkt niets ernstigs gelukkig.’ Vanuit haar ooghoeken bekijkt ze Thomas,

die in de rechterstoel zit. Zijn brede rug en gespierde bovenarmen komen goed uit in het witte vliegoverhemd.

‘Mooi zo. Dan kan mijn noodplan aan de kant,’ zegt hij met een glimlach. Hij voegt de daad bij het woord en zet de tablet die voor hem in de houder staat uit. ‘Ik was al bang dat we onze steak en rode wijn mis zouden lopen vanavond.’ Vermoedelijk knipoogt hij naar haar, maar dat is lastig te zien door zijn zonnebril.

Maj glimlacht terug en kijkt over zijn donkere bos golvend haar dat her en der een grijze glinstering bevat naar de stralende lucht. Toen ze net vloog moest ze eraan wennen dat het overdag altijd stralend weer is in de lucht, ongeacht het weer beneden. Eenmaal boven de wolken, schijnt altijd de zon.

‘Waar zijn we?’ vraagt ze aan Thomas. Hij kijkt op de beeldschermen voor zich.

‘Het altijd mooie Tsjaad.’ Weer die glimlach waarbij de kuiltjes in zijn wangen zichtbaar worden.

Maj knikt. Ze heeft totaal geen beeld bij dat land, maar is niet van plan dat te bekennen. ‘Willen jullie wat drinken?’

Thomas kijkt om en zet zijn zonnebril af. Zijn blauwe ogen kijken haar nadenkend aan en Maj voelt een kriebel in haar buik. Tijdens de kennismaking en briefing in het bemanningencentrum op Schiphol sprongen zijn ogen er meteen uit, maar in het felle zonlicht lijken ze helemaal helderblauw. Het is jammer dat een van zijn voortanden iets naar voren steekt. Zou hij geen beugel hebben gehad?

‘Koffietje, zwart graag,’ zegt hij. ‘Ik kan wel wat cafeïne gebruiken.’ Nu is zijn knipoog wel te zien.

‘Doe mij maar een justje,’ zegt de gezagvoerder links van haar. ‘En als er nog een voorgerecht over is van de business, dan dat ook graag. Ik heb zoveel stroopwafels gegeten dat ik er honger van krijg.’

Maj kijkt naar een eenzame stroopwafel in een verfrommeld zakje en een zak gemengde drop op een paneel tussen hen in. Wat is dat toch met dat snoepen in de cockpit? Het is een wonder dat de meeste piloten slank zijn. Zij zou zeker dik worden als ze elke heen- en terugvlucht zoveel zoetigheid naar binnen zou werken. Ze moet nu al flink haar best doen om maatje achtendertig te houden.

‘Komt eraan, heren.’

Ze stapt de cockpit uit en schenkt een jus d’orange en een koffie in. Ze legt er voor beide mannen een uit de businessclass overgebleven zalmgerecht bij. Net als ze een donkere lok achter haar oor duwt en haar jasje recht trekt, hoort ze iemand achter haar de pantry binnenkomen. ‘Geef maar aan mij, hoor. Ik breng het wel.’

Maj knikt en geeft het blad met tegenzin aan haar collega Maaïke. ‘De jus d’orange is voor Hugo.’

‘Prima. En voor wie zijn de gerechtjes?’

‘Voor Hugo en Thomas.’

De purser blijft haar met opgetrokken wenkbrauwen aankijken, net zolang tot Maj beseft dat ze een fout maakt.

‘O, sorry. Ik zie het al.’ Ze trekt een van de zalmgerechten van het blad. ‘De gezagvoerder en copiloot mogen nooit hetzelfde gerecht eten, voor het geval het eten bedorven is,’ dreunt ze op.

‘Poeh, ik ben blij dat je jezelf herstelt, Maj. Met jouw ervaring verwacht ik dit soort slordigheden niet.’

‘Sorry, je hebt gelijk. Ik was er even met mijn hoofd niet bij. Misschien door die passagier die onwel werd,’ liegt ze. Ze weet donders goed waardoor ze afgeleid is. Ze stopt het gerecht terug in de koelkast en draait zich weer om naar Maaïke, die nog steeds met het blad in haar handen naar haar staat te kijken. De onderzoekende blik maakt Maj nerveus.

‘Moet Thomas niet iets anders eten dan?’

‘O. Nee hoor,’ Maj wuift met haar hand. ‘Hij vroeg alleen om koffie. Ik wilde gewoon... attent zijn.’ Ze voelt dat haar wangen rood worden. ‘Ik ga maar weer eens naar achteren.’ Ze snelt langs Maaïke de pantry uit, voordat haar meerdere ziet dat ze zo rood als een boei is.